

YOU ARE ALONE

איך לסגוד לציור ולא לחשוב אותו
טקסט לתערוכה

1. ג(נ)יאולוגיה: חומר וזמן או לידתם של מלאכים

הציור הנושא את שמה של התערוכה הינו ספק חגיגה, ספק מצוקה, קול קורא הנובע מנבכי מעשה היצירה. המילים עשויות חומר צמיגי צבוע ורוד, משוחות על גבי סטרוקטורה חרוצת תלמים, רוויית צבע ותנועה. זוהי כעין דיוניסה, מעשה חגיגה. היות הלבד של הציור, היות הלבד של הצייר, היות הלבד של הצופה. מפגש ראשוני עם הגוף החומרי של היצירה. הציור של לכנר הוא אקומולציה של פעולות. לוח זיכרון של ניסיונות. עיי חורבות של כישלונות. החומריות שמופיעה על הבד היא פועל יוצא של אובססיה עיקשת של מי שאינו יודע מנוח, ממש כמו חלקי בשר הלקוחים מגופו העצבני של הצייר. החומר נע על הבד, מוליד רצף טרנספורמטיבי של פיגורציות אפשריות. צורה מתחלפת בכתם צבע, גושים נעים ממקומם, עולם שלם שחולף על פני הבד. היד אוחזת בכלי, חופרת פנימה, דוחסת מעל, מוחקת, מגלה כמו רעד טקטוני שחושף ומסתיר. החומר מתגלגל, מתהפך ומשנה צורה. ופתאום נוצר איזון, הגוף נעצר, היד נהדפת אחורה ומשהו חדש נולד: חומר כחול או מפלצת, ספק גולם או זבוב, צורת תנועתו של מלאך.

לכנר לא מפסיק לעבוד על ציוריו. הבדים חוזרים ובאים אל הסטודיו, כל מה שנמצא במרחק מבט נכנס ומוזמן להשתתף בחגיגת הלבדות הדיוניסית של מעשה היצירה. וכך נוצרים מבנים, שכבות על גבי שכבות של חומר המכיל בתוכו את תודעת התנועה, את תחושת העודפות, את הגודש, את הבשר, את מכלול תנועותיו של הצייר.

2. אימה ויופי / מפלצות שדים ופרחים

מתוך ועל גבי המתווה החומרי של הציור נולדים דימויים: מלאכים, מפלצות, פרחים, חיות, שדים, ביצות, מצבים, חלקי גוף, שברים של נרטיב. חלקם נולדים מתוך החומר, נשארים אחוזים בו, כמו נותרים על הגבול הגולמי בין מימוש לפוטנציאל. אחרים נדמים ככלואים בו ספק שייכים, ספק מודבקים, ללא אחיזה ממשית, כמו מרחפים בינות לתלמים, כלואים בעולם ראשוני שאוחז בהם ופולט אותם בעת ובעונה אחת.

זהו ללא ספק עולם מסויט, אך כזה שיש בו חמלה. תחושת רדיפה מתגלמת בדמויות שתמיד נראות קצת שלא במקומן. הן מבקשות להשתייך, ליצור הרמוניה, יופי ורגיעה. אך כמו בכל מסיבה דיוניסית טובה, יש קורבן והיופי הופך לאימה. הדמויות נותרות על גבי הבד, מתעקשות על אפשרות שהתגשמה בהיפוכה, מסרבות בתום, כמעט ללא כוונה, להיכנע ללחץ החומרי הסוגר עליהן.

אצל הדמויות נותר מבט אנושי ומלא חמלה. דברים מתרחשים סביבן, תנודות של חומר הנעות ביד הצייר, ההשפעה ניכרת על פני השטח שהופך מאיים יותר ויותר, אך אצלן נותר תום ילדי המבקש להמשיך ולגעת ברכות של הדברים. היד המוחקת, המשחירה, פועלת כנגד היד המייצרת

את הקו העדין והרך של הדברים. לכנר עוסק בדימויים של יופי יופי שמתעקש להתקיים בתוך עולם שסוגר עליו, מסרב לקיים אותו, מאיים על עדינותו. הצייר חייב לאהוב את גיבוריו, גם כשהוא מהתל בהם.

3. שיחה

זהו הדחף לעטוף את העצמי בדימויים שאולי יצליחו לייצר הגיון קיומי. כמו לשוב ולארגן את העולם שכבה על גבי שכבה, ועם זאת תמיד נותרת איזו הפרעה, איזה רגע שלא נותן נחת. ולכן הפעולה נמשכת כתנועה חוזרת, עיקשת, עצבנית וחדה, כזו שאינה יודעת מנוח ורק רוצה להמשיך להתקיים.

הציור של מריק הוא שיחה דיאלוג של ידיעת הלבדות. הלבדות היא שקטה. המילים מפריעות אותה, המילים עלולות לייצר חיץ בינה לבין הגוף. זהו ציור של תודעת הגוף, של חגיגת התשוקה, והכמיהה הבלתי ניתנת למימוש של חיות מקסימאלית בכל רגע נתון. ובתוך כל זה חסר גדול, ריק מוחשי ובוהק הנוכח בלב ליבן של העבודות. מבוכה אנושית, אישית, כנה, כזו שחייבת להיות בכל מעשה יצירה.

נועה אלרן
באר יעקב פברואר 2019
למריק, באהבה.